

Heinsio.

Nobilissime ac Doctissime Domine.

148

(416)

Qui hoc facinus tentavit, nescio quibus satis aequum viribus
Cl. Bartholomeus Morisotus, vix caeteroqui eruditus,
neque inter Seyuanos non infelicissimus Poetarum, alterum
hoc audaciae suae specimen tibi manu meâ oblatum voluit
alterum Brunio, Hispania ad nos Legato, veteri inquit
et vero amico. Addit autem quae sequuntur. Ridebis
cum Heinsio illo tuo audaciam meam! quod vestris
studis et stilo dignum opus, ignarus et tenuis vates
agressus sim. Sic fieri in dedecus vestrum oportuit, quod
vos quantum potestis, nescitis, et ego plus etiam ausus
sim, quam solidioris ingenii vires permitterent. Si
demeritatem meam lectorum iudicia damnauerint,
magnifice periturus. si probauerint, editurus statim
in XII. Fastorum libros commentaria jam parata.
Aros modo sacri Musarum antistites, tu et Heinsius tuus.
faucte precor conatibus meis, et pro humanitate vestra
defendite, iunato hominem, iam dudum vestri cultorem.
Addit aliam quoque epistolam Versaculam, quam quia
taedet exseribere subiungo autographam. Tu, si quid inspec-
tis omnibus tuo nomine reponendum censes, ecce cui
curandas literas facile committas ac tibi. Is est
Vir Magnus Pleno affectu Tuus.
C.H.

30. Nov. 1649.

(417)

Lampio.

Ex quo nuper Bredae fui, aliquot me interpellant causa
mi Lampii, cui Philippum meum è pago ad urbanam
vitam adducendum duxi. In eam rem nonnullis
mihi sermo fuit cum Bubbenio Bredae Conrectore.
Is mihi privatam operam serio addixit, memor fortasse
non unius beneficii, quo se mihi adstrictum profitebatur.
Novit caetera Buerstedius, qui hasce traditurus est.
Commenda fibem vixit, qualem nasti integerrimo, non
deus atque si cum praesente meo verba commutasses,
et Bubbenium quidem quantum potest certionem
reddo, de Philippi profectum ac defectum, ut hanc cum
fructu et commoda optimi adolescentis alteri lampada
tradamus.

Tradamus. Facies ut fecisti, rem mihi gratissimam
ac tuâ maximè pietate dignam. Vale Haga Com.
pud: Non: Febr: C1D1CCL

Pecunia quam tibi persolvendam habeo
ex quo communes illas cum . . . . .
. . . . . rationes expunxi, quâ ad
me spectabant, summulam descriptam
cum voles expectabo, et solutam dabo.

Ad Cl. Bartholo-
meum Morisotum.

Nobilissime atque Amplissime Vir.

(418.)

Facilis conjectura est, quo me vultu legas, nempe quo
scriptorem negligentem possis, et indignum amicitia
tam frequenti pignore oblatâ. Certè si justior quam
clemens es, diu clementior quam justus, ecce te, ni fallor,
verbo placabilem. distuli ad describere, neque causam
dico, quin addas turpiter distulisse. Te illustrem culpa
socium cito. Is es noster Heinsius, qui et coram inter-
pellatus, et per epistolam non semel, quas mecum tibi
pro tantâ humanitate gratias debet, hactenus referre
desinit. Vacat tamen ille ab omni munere publico
et me quidem procurante vacat; ut quas olim Lectiani
Academicae horas debuit, posset nunc amici imputare,
non distractus. Ego verò sentio me expectare dum defluat
annis, at ille forsam labitur et labetur, et solvendum
porro nexum credidi, quo me nimis impeditum tenuit.
Solutus itaque ad te accedo, et communis culpa veniam
posco, si quod uterque deliquimus, uni expiandum censes.
Iamque adeo si pateris missa haec ut faciamus; accedo
ad id quod res est, et pro tot muneribus, quibus me
ditatum voluisti et eruditum, gratias, quas debui maxi-
mas serio, sed quia sero, maximis majores reddo, et si
quid hic alludere decet ad vetus verbum scriptoris iteni
Maximi, tarditatem officii gravitate compenso. De
scriptis porro sic pronuntio, ejusdem felicissimi geni
esse quidquid a te proficiscitur, sine arcto te includas
sen pede libero tellurem pulses, o in studiis nostris emi-
nentissimos quâ in parte voluisti (quae habet verba
apud Poetam a Marone proximum lecta libens meritoque
tibi applico) in Fastis tamen te ajo te, quod nemo non frustra
tentet